

Sollicitatiefrustratie

(Februari 2004)

Geachte heer, mevrouw,

Het spook van de werkloosheid is weer in het land en rammelt aan menig tuinhok, bonkt ongevraagd op de muur en komt binnen zonder kloppen. Als antwoord op deze ongenode gast zie ik mezelf op deze lange, lege dag deze sollicitatie op papier tikken. Tikken, dat doet ook de klok die seconde voor seconde laat wegwijnen in de tijd van heden naar verleden. Het is woensdag, een doordeweekse dag die aanvoelt als een weekend. Weekend is prachtig, maar niet op woensdag. Het is als vakantie voor onbepaalde tijd. Maar vakantie is slechts plezierig als het gevolgd wordt door noeste arbeid voor onbepaalde tijd. Maar ja, in dat onbepaalde, daar wringt het hem nou juist.

Hoe heeft het zover kunnen komen, denkt u lezer van dit schrijven. We schrijven half december vorig jaar (2003). Vlak voor de kerst wordt ik bedankt voor m'n diensten die ik namens de koppelbaas Rampstad ontplooid bij de koninklijke TPG Post. M'n houdbaarheidsdatum is verstreken. Een regel, waarvan er in dit land veel te veel zijn, belet me te werken. Zelf ben ik altijd loos met m'n werk geweest, maar nu rest slechts het samenraapsel van die twee woorden. Werk&Loos. Zoekend naar werk. Struinend in een kaartenbak die leeg blijkt te zijn. Googlend naar de vacature die als een speld in de spreekwoordelijke hooiberg is. In de hooiberg der werkloosheid. Aan het motto van de regering ligt het niet, want na de slogan "Werken aan vertrouwen", die overigens na enige dagen Balkeneinde I al de prullenbak in kon, volgde de tweede ronde. "Meedoen, meer werk, minder regels" ladden inhoudsloze politieke kelen voor de gewillige microfoons van actualiteitenprogramma's. Een prachtig streven, echter in de praktijk blijkt dit slechts borrelpraat. Meedoen geldt niet voor de laagste inkomens, meer werk zit er ook niet in, nu de deels aangeprete recessie aangezwengeld wordt door het doorvoeren van vele bezuinigingen. Het voornemen van minder regels tenslotte, eindigt veelal in een grotere regelbrij. Een paar dagen geleden liep ik naar het C.W.wle. De postcode van m'n woonplaats veroordeelt me tot rayon Delfzijl, twintig kilometer naar het noorden, terwijl in de praktijk het werk twintig kilometer naar het zuiden, in de stad Groningen wacht. Delfzijl, de havenplaats die synoniem staat voor leegloop en verpaupering. Een plaats waar het altijd waait, vooral de afgelopen jaren in het gemeentehuis. Zwaargewicht Jorritsma werd er vorig jaar op af gestuurd om de puinhopen weg te bezemen. Zo van de dijk, de woelige zee in. Een kwartiertje later loop ik het bureaucratische C.W.wle. binnen. Dit is een door de overheid gecreëerd humorvol bedrijf, want als je er iets niet kan vinden dan is het wel werk en inkomen. Het enige werk wat me gegeven wordt is het invullen van volstrekt onbegrijpelijke formulieren en het schrijven van zinloze sollicitatiebrieven op vacatures die er weliswaar hangen, maar reeds voorzien zijn. Een volle etalage doet immers verkopen. Toch dekt de titel de lading wel want het CWI, in de wandelgangen ook wel de Spaanse inquisitie genoemd, is een soort werk- en inkomensverschaffingsproject voor hopeloos onbemiddelbaar volk dat daar achter een computer gezet is en ons aan niet bestaانبare banen helpt. Hoewel, niet overdrijven Klugkist. Zo las ik onlangs in ons aller onvolprezen Dagblad van het Noorden de kop 'Ex-wethouder solliciteert naar baan als rattenvanger', een aantal weken later gevolgd door een verpleegkundige, die via het arbeidsbureau een baan aangeboden kreeg als prostituee. Combineer beide vacatures en je krijgt een lefgozende, doch werkloze Amsterdamse ex-wethouder (Oudkerk). Wat dat betreft bivakkeer ik thans niet in slechte kringen. Het helpt niet, maar verlicht wel.

Hoewel het liederlijk ketterende schrijven over anderen, wel gemakkelijk is, is het erg zinvol ook eens naar het eigen gekweekte eelt op m'n spiegelbeeld te kijken. Zie ik m'n c.v. onder ogen, dan zie ik een ongelukkige spagaat door m'n levensloop lopen. Het schrille contrast tussen de werkende werkelijkheid en het sportieve lopen van en naar deze werkelijkheid is groot.

Extensieve interval versus urenlange duurlopen. Afstand is wat belangrijk is, tijden in uren, in plaats van jachtige cijfers achter weggeklokte seconden. Ergens aan beginnen en het werk na 42 jaar en 195 dagen voltooiën. Nooit uitstappen onderweg. Bij het passeren van de finish wordt je ter beloning van noeste arbeid, een klein, doch voldoende pensioentje omgehangen al ware het een blinkende medaille. Zo zou het moeten zijn. In de praktijk blijkt van duurlopen niets te komen. Het is meer een extensieve interval, waarbij de verhouding tussen arbeid en rust bepaald wordt door de overheid, die door het verzinnen van allerlei ondoordachte wettelijke bepalingen de goedwillende burger tot wanhoop drijft. Noodgedwongen uitstappen. Snellen van werk naar job en dan weer aan de arbeid, het is een verspringing die de samenleving teistert. Een voorbeeld hiervan is de Internationale Schaats Unie, die de langste afstand (10 km.) wil halveren. De ongeduldige mensheid zapt namelijk bij het zien van een lange adem weg, zo is de infarct berekening, terwijl de tien kilometer door nieuwe inzichten in training en accessoires, in tijd toch aardig korter geworden is. Zelden zo'n botte, scheve schaats gezien. De overheid als trainer, het is een ongelukkige combinatie. Krantenkoppen bepalen het beleid. Een vergezicht, een weg naar de horizon wordt niet geschetst....

Dan die verguisde flexwet, waar ondergetekende tot twee maal toe over gestruikeld is. Na drie contracten van één of andere valse Start, of hoe die hedendaagse koppelbazen ook mogen heten, is het over en sluiten en staat de mens afgedankt buiten. Ziekte en zwangerschap geeft tijdelijk invulling aan het verder zinloze, weerbarstige bestaan. Het rondwarende werkloosheidsspook doet elke droom wakker worden op een nachtmerrie. Als het gevreesde werkloosheidsspook tegen de beslagen ruiten tikt, is er een tijdelijke neergang van het ziekteverzuim. Worden er binnen een bedrijf plotseling te veel mensen ziek? Sluit dan maar de fabriek en de boedel gaat zonder grote, rollende traan onder de hamer. Natuurlijk is dit ziekteleed te verzekeren, maar het hemd kan wel in dien mate verzekerd worden dat als deze versleten is, een nieuwe verkregen wordt. Het kledingstuk is dan wel erg kostbaar geworden. Dat wordt dan verdisconteerd in een omhooggestuwde kostprijs, met als resultaat dat de afzet daalt en een 'winstwaarschuwing' afgegeven wordt, een braakneigend woord dat klinkt als een meer dat nooit vol is. Voor anderhalve ton wordt een crisismanager aangesteld, die zonder blikken of blozen, zegt dat alles veel goedkoper kan, waarop veertig man snikkend de poort verlaat.

Realiserende, dat ik me in de blessuretijd van uw kostbare tijd bevindt, wil ik nog even terug naar de levensloop die als een extensieve interval, holt langs bedrijven als RuG, Laser, MailProfs en TPG Post. De route is bekend en loopt triest genoeg, altijd dood. Via diverse stations die ik werk, vrouw, vriendin, hoogte- en dieptepunten noem, rollater ik in de diepste herfst van m'n bestaan, naar huize Avondrood of Zonsondergang. Op een kilkoude, krakende winterse pyamadag, teer ik weg in mijn laatste volle pamper boy. Meneer Alzheimer die m'n laatste beetje geheugen door het vergiet spoelt, ken ik niet meer, laat staan m'n kind(eren). In een laatste vlag van opleving, vraag ik aan zuster Drion naar het bevrijdende pilletje, die dan net door de regering uit het ziekenfonds gewipt is. "Zuster, mag het op rekening?" Ze schudt van niet, waarop ze mijn portefeuille onder m'n kussen wegpakt en er routineus een biljet uittrekt. In een flashback kijk ik terug naar zestig jaar eerder...

....Een jongen negenentwintig lentes jong, nog vol met plannen en idealen schrijft een brief. Sollicitatie geheten. De afloop is uit het breekbare geheugen gelekt. Met een glimlach op het gelaat denkt hij terug aan het in alle vroegte op de mat gevallen Dagblad van het Noorden van 29 januari 2004. "Vanaf volgende week werken voor uitkering", stond er destijds in kopschrift te lezen. Dat bleek een prachtig vooruitzicht. Maar wáár is dat werk dan? Binnen ùw bedrijf?

Met vriendelijke groet,

Hinrick Klugkist